

Jednou odpoledne se Jirka vrátil z fotbalu. Bruno se ho zeptal, jestli někde nedošlo ke krádeži. Jirka odpověděl: „Naštěstí ne. Ale neboj, vzrůšo tady přece jen bude! V neděli otevřou v naší zámecké galerii výstavu šperků. Máma se na ni moc těší.“

Výstava šperků ovšem nebyla věc, která by mohla zajímat křečka. Ještě tak výstava obilnin. Nicméně když se nad tím Bruno pořádně zamyslel, něco ho napadlo. Drahé šperky by přece mohly přilákat zločince. Hned to také řekl Jirkovi. Ale ten se jenom zasmál: „Lupič v našem městečku? Nesmysl!“

Nádherná výstava

Výstava v zámecké galerii vzbudila nevídaný zájem. Nebyla rozsáhlá, ovšem o to víc cenná. Své šperky zde vystavovalo několik zlatnic a zlatníků. Nádherné prsteny, náušnice, přívěsky, řetízky, náramky a brože. Vše z ryzího zlata s drahými kameny. Byly tu k vidění rubíny, safíry, smaragdy, opály, akvamaríny a několik nádherných blyštivých diamantů.

Nebylo divu, že na výstavu proudily davы. Maminka ji viděla dvakrát a chystala se ji s kamarádkou navštívit potřetí.

Šatnářka, stará paní Soukupová, říkala, že takový frmol v galerii ještě nezažila. Dala si na tu slávu udělat nový účes. Na hlavě se jí tyčil drdol, který z dálky připomínal Sněž-

ku. Paní Soukupová ukládala lidem kabáty a tašky a přitom se s každým pouštěla do řeči. Byla spokojená, protože celý den bylo s kým mluvit. Konečně měla přehled úplně o všem, co se kde šustlo.

„Takhle si představuju kulturní život,“ libovala si.

Nejčastěji si povídala s panem Kolihou. Tenhle zdvořilý mladík se hodlal věnovat šperkařské profesi. Na výstavě byl téměř denně. Všechno si pečlivě prohlížel, aby sám pak zkusil vyrobit něco podobného. Musel mít o práci značný zájem, protože do městečka dojížděl z velké dálky.

Brunovi se nakonec podařilo přemluvit Jirku, aby ho na výstavu taky vzal. Jirka s tím napřed nesouhlasil. Kdyby ho tak viděl někdo z kluků, jak si jde prohlížet tuhle holčičárnu! Ale Bruno prosil a prosil, a tak se Jirka nakonec dal přemluvit. Přidal se k mamince, když šla v pátek potřetí na výstavu s kamarádkou Jarkou. Kdyby snad někoho potkal, bude předstírat, že ho k tomu donutila máma.

Doma posadil Jirka křečka do kapsy mikiny. Byla to velká kapsa zvaná klokanka, takže v ní Bruno měl pohodlí.

Jakmile vešli do galerie, Bruno oporně vystrčil čumáček. Kapsu si mírně pootevřel a z bezpečí vykukoval ven. Potajmu sledoval návštěvníky, a především šperky. Díval se,

jak jsou umístěné a jak jsou zabezpečené proti krádeži. Ani jemu neuniklo, že jsou velmi krásné a drahé.

Maminka s kamarádkou Jarkou dlouho obdivovaly vystavná díla. Zato Jirkovi začalo prohlížení po chvíli lézt krkem. I jemu by se výstava líbila, pokud by na ní ovšem strávil několik minut, ne hodin.

Když konečně došli domů, byl Jirka už pěkně naštvaný. Maminka se divila. Jak to, že si výstavu neužil, když na ni sám chtěl jít? Na to Jirka nic neřekl, jen neurčitě zabručel. Nemohl mamince prozradit, že ho k tomu přemluvil křeček. V bezpečí Jirkova pokoje Bruno prohlásil: „Díky, že jsi mě vzal s sebou, Jirko. Všechno jsem si pečlivě prohlédl. Mají tam sice zabezpečovací zařízení, ale zdálo se mi zastaralé. Nedivil bych se, kdyby se někdo pokusil šperky ukrást.“

„Hm,“ odpověděl Jirka, „jenomže v naší zámecké galerii se nikdy nic neztratilo. U nás jsou samí slušní lidé. Tady se prostě nekrade!“

Ale krade!

Druhý den byla sobota. Začala dost drsně. Zběsilým vyzváněním. Časně zrána někdo nepřetržitě tiskl domovní zvonek. „Který blázen zatrolený! Takhle vyvádět po ránu!“ huboval dědeček v kuchyni nad hrnkem kávy. „Co je tohle za chování?“

Když maminka otevřela, vpadla dovnitř kamarádka Jarka. Obvykle se chovala zdvořile a zvonila jen jednou. Teď měla oči navrch hlavy. Jak uviděla maminku, spráskla ruce a zvolala: „Představ si, Miluško, uloupili výstavu!“ Pak konečně popadla dech a posadila se. „Zmizely úplně všechny šperky! I ty prsteny s diamanty! Prostě všechno je fuč!“

Maminka byla v šoku, ještě když s Jarkou v kuchyni pily kávu. Tatínek s dědečkem tomu nemohli uvěřit. Malá Karolínka si dokonce na chvíli přestala cucat palec u nohy. Jirka z toho byl taky celý vyjevený. Jenom Bruno se nedivil. Tak nějak to předvídal.